

A Porta Verde do Sétimo Andar

Sétimo andar, poesía alén

Estades convidad@s a atravesar unha verde porta que nos lembra, cos seus murmurios, que na escuridade deste mundo aínda hai un recuncho no que as gornas loitan contra o silencio que ameaza con volvern@s a tod@s mud@s, tol@s, ceg@s, coma vellos naufraxios sen espírito, durmid@s no interior dunha balea que non parimos, pero a que alimentamos co noso covarde ollar indiferente.

Se tendes o valor preciso, non o pensedes máis e atopádenos neste microcosmos de voces espidas, encerelladas na mesma terra. Sede un connosco...

Alzade a vosa alma ao sétimo andar. Despois...

Xa nada será igual.

ISSN 476 84 42370 67 4

9 788492 1590674

A Porta Verde do Sétimo Andar

Sétimo andar. poesía alén

SÉTIMO ANDAR, POESÍA ALÉN

A Porta Verde do Sétimo Andar

© **A presente edición:** A Porta Verde do Sétimo Andar
© **A imaxe de portada:** Roberto **Alonso**
© **Do texto:** Miguel Ángel **Alonso**
Ana **Cibeira**
Rosa **Enríquez**
Alfonso **Láuzara**
Alba **Méndez**
Alberte **Momán**
María N. **Soutelo**
Manolo **Pipas**
Ramiro **Vidal**

Deseño e Maqueta: Nova Galicia Edicións
Execución gráfica: Obradoiro de **Nova Galicia Edicións**
novagalicia@novagalicia.com

ISBN: 978-84-92590-67-4
Dep. Legal: VG 631-2010

Produto baixo Licenza Creative Commons

LIMIAR

A Porta Verde do Sétimo Andar cumpre cinco anos de andaina poética, dende que no maio de 2005 decidíramos abrir a porta dun novo espazo creativo. Hoxe a porta segue aberta, sempre galega e sempre nese mundo posíbel! Neste tempo compartimos xa moitas cousas interesantes, entre outras a satisfacción de levar a cabo a publicación dun libro colectivo de poemas baixo o xenuíno título de “*A Porta Verde do Sétimo Andar*”, no que xa tivemos o pracer de contar coa participación de persoas moi prezadas para nós que aceptaran o convite.

Agora sae á luz “*Sétimo andar; poesía alén*”, este novo libro de poemas que presentamos encantad@s, coa mesma ilusión colectiva de sempre pero incorporando naturalmente toda a boa experiencia vivida neste tempo, e a chegada ademais de novas persoas como aire fresco para un espazo vivo e dinámico. Nós consideramos a poesía como un espazo aberto onde sempre é posíbel un encontro, sexa no soto dun café entrañábel sotto voce, sexa nun virtual sétimo andar ad infinitum, porque ao final un encontro é unha máxica coincidencia de soños (im)posibeis.

Así pois logo, será un pracer compartir tamén este espazo público en papel, que deixamos no aire para que teña xenerosa acollida co mesmo entusiasmo co que foi ceibado. A porta está aberta, pasade sen chamar!

Vigo, maio de 2010
A.P.V.

Sétimo andar, poesía alén

MIGUEL ÁNGEL ALONSO DIZ

Madrid, 1976

Sete máis siete

A MIÑA FILLA

Meu amor...

non lembro como era a vida
antes da túa vida

non lembro se a lúa cantaba
ou o sol durmía

non lembro se as árbores falaban
ou o mar ruxía

non lembro meu amor,
como era a vida
antes da túa vida

Quen son eu?

*Eu soamente son un fío de voz pendurado na eterna noite
dun curruncho esquecido, onde case non se distingue a
tenue luz duns verdes ollos aínda durmidos.*

Só iso...

un fío de voz, unha tenue luz no medio da escuridade.

Miguel Ángel Alonso Diz

POEMAS PARA ÓS NOSOS FILLOS

Quen é o tempo?

O tempo é un señor moi vello
de longa barba e neve no cabelo,
que no seu eterno vagar
elevase cara o ceo
levando consigo un reloxo dourado
cheo de caramelos.

Non, non!
ese non é o tempo.

O tempo é un home moi atarefado
que sempre anda correndo,
co seu maletín as costas
endexamais está ledado,

e o seu reloxo asemella sempre canso
e no seu ollar adiviñase o inverno.
Non, non!
ese non é o tempo.

O tempo é unha rapaza ousada
que viste enormes faixas,
a súa face é sempre avermellada
e na súa mirada un sorriso descansa,

e leva consigo un pequeno reloxo
onde os segundos alegres cantan.

Non, non!
ese non é o tempo

O tempo é un neno rebuldeiro
que aínda ten tenra a ollada,
sempre berra moito
e a súa curiosidade non ten parada,

e non sabe o que é un reloxo
e nunca atende a chamadas.

IMAXES E PALABRAS

Son como unha árbore
baixo un ceo fuxitivo
que non se deixa amar.

Por máis que medran os meus versos
estás sempre tan lonxe...!

Dende o outeiro que me viu nacer
agardarei o amencer con ollos de neno
e amareite coa forza do mundo.

Encerellado na terra
treparei polos teus brazos de ar
até acadar unha morte
que ó cabo, me transporte lixeiro
como cinsa, pero cinsa namorada
polo teu corpo imposíbel.

Meu amor, meu ceo fuxitivo,

por máis que medran os meus versos
estás sempre tan lonxe...!

Poemas do día e da noite

A MIÑA MULLER

Acabas de marchar
e xa te boto de menos.

Aínda o noso leito
conserva as túas formas
e xa te boto de menos.

Aínda o teu calor me alimenta
e xa te boto de menos.

Aínda os meus ollos
conservan o teu reflexo
e xa te boto de menos.

¡Canto te boto de menos!.

E aínda escoito o teu latexar
que se perde no tempo.

SETE MÁIS SIETE

No paro
os días nacen espidos de vida
coma camiños abandonados,
só pasado,
entre os ecos mudos da alma ferida.

No paro,
os días convidan a caída
dos beizos esgotados,
só pasado,
entre a palabra xa esquecida.

E os días tamén nacen
cegos e xordos,
sen máis fío que o reflexo
dun tacto durmido.

E os días tamén nacen
fríos e lóbregos,
sen máis compañía que o choro
dun recen nacido.

No paro,
soamente atopo....
un eterno deambular
entre sombras que ameazan.

No paro,
soamente atopo...
desacougo
nun labirinto sen saída

que no fin, lémbreme...
que os días no paro
nacen espidos de vida.

MEMORIAS DA CIDADE ESCURA

Na túa triste face
nace un ollar lento
atento a tódolos versos
inmersos neste vello caderno

inverno xurde dos meus berros
erros irmáns do pasado
repasado e calado
agochado no meu ventre espido

perdido na ferruxe de pedra
medra na miña alma
calma que a tormenta precede
cede a miña lingua tristeira

verdadeira é a miña vontade amor
clamor que acende as mans
cans que defenden o meu ar
lar do soño antigo

Vigo.

memorias da cidade escura

AOS PÉS DA PANIFICADORA

Esquece...
Esquece...

voces brúian na noite esgallada
co rechouchío dunha estrela aboiada,
lembrando que non resta barileza
na pedra que esmorece,
no lugar onde a indiferenza
atopa o seu berce.

Esquece...
Esquece...

aos meus ollos eivados
sopran os soños arelados,
e eu,
debruzado baixo o teu perfil debuxado
atópome ó resío

apouvigando o laído egrexio
que arrólame nun forte apreixo
transformándome nun verme
que

Esquece...

Esquece...

ao teu ser adoecido
polo tempo mal levado,
pola carraxe esborrallada
e o azo perdido.

E busco no meu ser un aloumiño
co que espertar a muxica case cega
nesta cidade negra que nega
a túa alma o seu sitio.

Esquece...

Esquece...

o ecoar das voces gurrán de min
neste infindo estourar de silencios falados,
e eu,
baixo o aballear crecente

belisco a miña conciencia
chea de carriza quente.

Funga o vento!

Brúa o mar embravecido!

nos meus beizos caídos,
e aínda son quen de escoitar
o latexo que abrolla no amencer
cinguido o rechouchío das túas pedras cansas.

Esquece...

Esquece...

e as voces van caendo
no aballear presente,
e as miñas mans loitan
por manterte con vida
nesta cidade atafegada
por tanta mentira vertida,
e que o cabo
sempre termina esquecendo
a miña verba luída.

Esquece...

Esquece...

IMAXES E PALABRAS

Teño no meu interior
un verme que loita
por esgallar do meu leito
a súa esencia.

E loito, loito
polas viúvas virxes
de ollada tristeira

loito para que ese verme
do meu ventre desapareza
e ó cabo non termine
por converterme nunha fría estatua cega.

Loito, loito polos mares
de augas rendidas e negras
que transportan no seu lombo
as palabras que a morte nega.

E rezo, rezo na bocanoite
porque ese verme me esqueza,
rezo polos soños desta terra silandeira.

IMAXES E PALABRAS

O mar sabe a morte e a tristeza labrada,
o seu corpo asemella un sartego de silandeira ollada.

Buguinas celestes constrúen nel a madrugada
coas súas mans de loito creban a noite que marcha

O mar garda os fillos dos naufraxios envoltos nas súas
mortallas – dixo un vello mariñeiro de Moaña.

E unha enxoiata muller de negra face
no peirao sorrí, agarda e cala,
mentres cos seus osudos dedos o ceo sinala.

O mar sabe a morte...

Sétimo andar, poesía alén

ANA CIBEIRA

Caracas, 1977

A MORTA

*I never was in love with death before,
nor felt grateful because the rocks below could promise certain
death.*

*[Nunca antes estivera eu namorada da morte,
nin agradecida ás rochas por prometerme unha morte segura.]*

ELISABETH SMART, *By Grand Central Station I Sat Down and
Wept*, Grafton Books, 1988. [Textos extraídos do libro *A morta*, inédito]

Histérica paxara
tomada fel lustrosa
de tritóns silenciados
ó respiro do anhelos.

[...]

Retardando os xogos
contra as rochas o pulo
no tecido corálico
entre poros levándose.

[...]

De cristal cola e boca
retrato transparente
tantas cálidas raiolas
partíndose no centro

[...]

Ramos de floras termais
células das pestanas
líquidas pesadísimas
porosas baixo as salgas

[...]

A morte ser intacta
Ofelia entre as máis puras
un pétalo blasfemo
flotando xa latente.

[...]

Este bestiario poético
de escamal doce e tráxico
fura pequenas mortes
mar de carne de plancto.

[...]

Estoupan pompas fráxiles
adoecer vivo
suxestión ardente
revestida de esporas.
[...]

Avalancha húmida
devezo gorentoso
bebendo terminal
o feitizo das ondas.

[...]

Sacudida de pálpebras
e longa trenza ó vento
orgánica escada
para o rapto do corpo

Ana Cibeira

[...]

Pernas diamandas líquidas
regreso ó fondo do coro
no pracer como verbo
a máximo potasio.

Sétimo andar, poesía alén

ROSA ENRÍQUEZ

A Rúa, 1969

POEMAS ABOMINÁBEIS

“(...) se non se produce unha revolta subversiva que conduza á inversión das categorías de percepción e de apreciación, o dominio tende a adoptar sobre si mesmo o punto de vista do dominador.”

“A dominación sexual”, Pierre Bourdieu

Vivir para dentro-lamentarse
coa maré arrimada á ventá-en pierre
tout à fait différente...

E se son espiga
se nado e caio no monte
se me perdo
e viro radioactiva
se descomprimo o sol...
É que me queres?

Os campos de exterminio natural
son casas de mulleres-fragas metidas no leito
tensión sexual e silencio.

De fluír-mellor abandonarse
borrar as sombras dos dedos.

A evaporación constata que segues aí
arrasándome por fóra...
É querer-volverse animal-irse.

O animal mórdeo todo-concéntrase.

Sábe que mentres haxa aire
teremos consciencia.

O país volverá dos cavorcos
des puits noirs-de la tierra.

Irse ou quedar
sentar á beira túa
vivirte polos bordes-atravesarte...

A actuación
é danzar-converterse
ondear por riba das mesas
a atomización total-le dernier effort

É o gusto pola enfermidade-o frío das paredes
é tamén o sol.

As putas desfáanse no esófago das cidades
nas tubaxes escuras da friaxe
na punta dos edificios-por riba das chemineas
flotando espidas na grisalla.

Fixemos trenzas co pelo
metemos avións na barriga.
Pero os avións nacen-medran e desaparecen
(coma nós)

O motor é a alma dos obxectos
a tediosa e mecánica respiración da distancia.

A humanidade suspira no abismo-motorizada e enferma.

Se o amor polas cousas é un trastorno automático da
consciencia
a medicina non será suficiente.

Toute grandeur est domination
territorio do disimulo
cobiza.

E se non amas
se nada deixas
nin das
se nos esquivas...

É pola dignidade?

Mirar alto-estirarse
a postura forzada
-gonflés-
après tant d'orgueil
tant d'étrange oisiveté...
Aparentes.

A cuestión social non pode ser patria
témola na pel.

E de formarmos un partido político
manteremos esta absurda cordura?
Seguramente.
Somos vítimas da repetición.
De todos modos
a necesidade é cruel
e os procesos de aprendizaxe política e social
son imprescindíbeis.
Por iso é saber o que me inquieta
comprender os límites do espanto
falar para coñecer-nunca facer categorías.
Calquera aproximación a isto paréceme perigosa.
Daquela habituarse á vibración das cousas simples
é volver nacer-inchar de aire os ollos.

Creación para revolvérmolo todo
surtout la paresse
et cette effrayeuse immobilité de Douve.

Desfacer a enerxía cósmica da verdade
a inconsistencia do seu poder
e comezar polo desenfreo das árbores.

As palabras preciosas
aumentan de tamaño dependendo de quen as use.
É esta arbitrariedade a que nos compromete.

Por iso construír un discurso é como preparar unha bolsa de viaxe
hai que meter dentro o vento e a chuvia-lanzarse.

E se levo a chuvia
e as palabras
se parto o discurso
e me comprometo
se gosto das sombras
-sexual e desvergonzada-
coa patria na cona
É que me odias?

Probabelmente.

As palabras enlean a consciencia e teñen a capacidade
de avergoñarnos.
Ao estirármolas-caen de pé-arrogantes.
Eis a concentración obsesiva-pois a imbecilidade ten
carácter permanente
cando vai adherida ao discurso.
E o discurso non ten límites-pode desfiguralo todo.

De permitírvolo así-desapareceríamos
como as árbores e os avións
como a conciencia.

E se teño diso
-conciencia quero dicir-
como actuar-sisuda e concentrada talvez?
Disque así parezo máis fermosa.

E porque ti o fas e eu non quero
non quero e non o fago.
E se marcho
voume e punto.
Aínda que sexa triste irse así
coma quen fai algo atroz
secreto-por detrás.

Rosa Enríquez

Non ocultarei-no señor-que Douve se mobiliza
que volve das sombras para quedarse.
Non contigo-iso non
pero se queda.

Irse ou quedar
liscar da túa beira
desatomizada
e comer-beber e amar
desvergonzada de min...

Pero vergoña é opresión
como as palabras preciosas
e nin son preciosa
nin se me oprime facilmente.

Só a imbecilidade logra desorientarme
polo de agora...

Sétimo andar, poesía alén

ALFONSO LÁUZARA

Teis- Vigo, 1971

SENTENCIA

Encolliches,
es un monstriño tenro
que dá voltas nesta hora
no remuíño maino do meu café,
nese raro xirar de zurdo redireccionado.
Afogarás
terás unha morte doce,
no fondo agarda ese lodo,
un pouso derretido de azucre moreno.

[SILENCIO]

*...é como se un paxaro de cinsa tivera cruzado unha
porta verde*

AMANTE PRESO

Tanta ilusión pisoteada...
é difícil acender o sol cada mañá.
Cada pequeno esforzo sufocado,
cada coitado agromar non será fraga
cando no lugar da esperanza resulta doado incendiar.
O amante preso quixera erguer da cama.
No chan un rompente de escume embotellado.
Na fiestra tapiada con zapatos vellos, un cartaz:
zona verde, non pisar

O TEU AMOR

O teu amor de amorodo
é ás veces de amor-odio
un amor de urxencia e primeiros auxilios.
O teu amor ten
a morte
un non sei que
que non podo evitar que entre.
Ámote entón sen querer amarte.

(RE)FLEXIÓNS

Estamos en crise
hai que reflexionar disque
Reflexiona ti
vai ti reflexionando
xenuflexión política
zapateiro aos teus zapatos,
que eu che veño de faser 500 (re)flexións
na cadea do traballo
e aghora vou cara á taberna do meu compadre
por un chato vou nun voo
vou polo vento, veño polo aire.
Vou ir indo.
Vou tirando.
Maloserá!
Oe! Apagha a tele ou cambia de canle!

CARACOLA DE CAFÉ

Mar-e-onda mar-e-onda
a túa inmensidade oceánica plena
soa na entraña cova dunha caracola
mincha, cativa silenciosa a maré,
conta areas milleiros nun silabario
para exultar o poder encantador
que arrebatara os sentidos abraiados.
Tomei café nun recipiente de deseño.
Caladiña caracola está en minutos musicais
de marea chea nesta sobremesa
mar-e-onda mar-e-onda mar-e-onda
Let's have a cup of coffee here, yeah!

CUMIOS, ARELAS

Declaro solemne nesta folla de area branca
e perante o parlamento caracolo de musas e sereas
que gasto cada noite pasamontañas no confort da almo-
fada
para reiniciar expedición clandestina en edredoning
aos teus suaves cumios nevados de bico de estrela ver-
mella /
erguer no amencer o soño da matria arelada
e así chovan as mellores colleitas urbanas
na terra adentro nun val sen encoro

ABRAÇO

Chegou de súpeto un anticipo do outono dourado
para estremecer sen perecer.
Foi un volver a aquela aberta
que mudou a estación no meu peito
en nun intre o AVE misterioso
percorría a miña caluga de corrente alterna
sen pasar da raia de auga
nin chegar a Galiza!

CONTO HIPER-BREVE DA RAINHA DO SOL

(pintura: “Medeia e Jasão” de Bebeth)

Ela conheceu um ser de segurança
vindo do céu
que lhe prometeu o sol
e pronto a fez rainha numa gaiola
dourada de feixes
para viver sem tempestades, sempre em acalma,
mas sucedeu que chegou com sucesso
afinal num dia nublado
e ela voou livre com o vento que não conhece gaiolas.

A PENA DO CABRÓN

no último salaio dun verán
resistindo, home non!
agochada nas saias de A Guía
no marco dun toro de piñeiro
agarda unha marea chea de raiba
que enchope de bágoas a historia
e as cinsas da memoria inacabada
i n a c a b a d a
en Teis agarda sempre!

O SILENCIO NO MAR

Entro no mar en marexada
coma o gume dunha navalla
e as ondas baten no peito
con fría intención de tirarme.

Non vou cair! Serei eu quen entre
a baterme coa ondaxe!

Un dous tres catro zancadas de estrondosa vertixe
e punto de non retorno na procura do solpor.

De súpeto todo calma.

O corpo dentro, a ialma fóra diluída no mar.

Unha atmosfera de burbullas e areas en suspensión
perturba os sentidos sen solución de equilibrio.

Ao final esa luz roiba en pleno fulgor

debaixo das augas. Son feliz! Sou... ((gluc))

Sétimo andar, poesía alén

ALBA MÉNDEZ

Moaña, 1985

O REXURDIR DA ALBORADA

*Vaite noite
vai fuxindo
vente aurora
vente abrindo*

Rosalía de Castro

I

Vaise a sombra no cuarto escuro
das verbas intimistas
que ti arpexas
para que eu, de preto,
as cante apaixonada.

Esquezámolo loito
dos séculos escuros.
Desaparecerá a brétema
da terra prometida das nosas avoas.

Renace xa a alborada
ao son do rexurdir
da nosa roxa estirpe.

Ornamentemos as nosas vidas
dende a perspectiva de Vista Alegre.
Bebendo de ti,
bebendo de min,
compoñemos a simbiose
do agarimo ao amencer.

II

Cúmulo de modulacións
entre as tonalidades
dos meus sentimentos.

Ningunha requinta está afinada
ao xeito que quero.

A gaita en re
tocando pechado con tristura
porque a melodía da vida é adversa ás veces.
Dentro de min, pinto a escala cromática das emocións.
A ledicia de terte comigo,
dar a vida polo amor,
o sentimento máis sublime;
a forza interior para seguir en pé,
a desesperación por ter que vivir neste mundo.
tornan en min coa miña sensibilidade inmensa.
Sementarei para vencer o chisco de medo e a inseguridade do
porvir

Non son laios,
son rebumbios de notas desordenadas
na partitura onde nos mergullamos
nas foulas

deixando atrás o ronsel.
Fóra! O balbordo das elites.
As melodías das vosas voces de mezzo e barítono
voan no ar.

E rebotan por leis da física
e chegan até o meu corazón,
bulindo despois até a testa teimuda
da xogadora dos 64 escaques.

A paisaxe emocional esvaída no taboleiro
nas regras do xogo, da arte máis complicada.

No mundo que nos queren impor
o son das ondas espontáneas
difiren dos da fruta rectificada.

Cavilo sobre a maré
de lembranzas presentes
da ardentía
alumeando deste xeito a paixón
dos tempos que son chegados,
á nosa terra luar
de soños reais de amor.

III

Diremos até endexamais
á nosa travesía
de recordos avesos.

Navegaremos pola maré salgada
para conservar
de ilusións
a dorna a barlovento.

Atravesaremos as tormentas
ao traveso dos corpos
dos lóstregos patriarcais
que cortan as ás.
Esquivaremos entre bateas
a contaminación que deixan os desleigados
na nosa singradura
sen demora.

Mudarémola popa pola proa
esvaéndonos na nosa viaxe xuntos.
SÓS.

Loitaremos para construír co pobo
o baluarte ecolóxico e natural da Galiza,
un vello país,
restos,
unha nova dialéctica por formar,
eivas fóra!
Esquecerémonos da rivalidade.
Só unha lingua,
Somos nós,
A xente e maila fala,
Atopámonos,
ti, eu,
Nosoutros,
Non venceredes vós!
Voaremos até o xardín das delicias
inzado de vontade
e de arelas endexamais máis certas
que nos levarán á nosa tenra revolución.

Sentir que o apertar é abranguer os astros
Bernardino Graña

IV

Raia o sol
neste intre das nosas vidas
para espertar
das tebras onde navegamos
no mundo frío da noite.

Collamos a enerxía do astro
para aloumiñar de luz
a nosa efémera vida
anoando os nosos corpos conxuntos
coa sinuosidade da miña persoa
deitada sobre a túa.
O vento ávrego acariciará
a nosa pel espida
na que o sol penetrará na Alba de Gloria.

Arrimémonos co lume
da nosa unión eterna de claraboia.

V

Os amores valentes son
como cando logras facer un límite
e tende a infinito.

Endexamais puideches amar tanto.
Endexamais sentiches o oco cheo
na metamorfose que sufriu teu corazón
que noutrora ficaba baleiro.

Xa non son bolboreta.

Até onde chegará
a miña singradura onda ti?
Os dous sabémolo que hai:
O agarimo e a paixón infindo dunhas claves
para ser libres na terra
e saír das prisións
por ser ou estar comprometidos.

Aproxímase con designio
apaixonada a alborada,
renacendo a conxunción
da meniña
da maré salerosa do Morraço
e do paraíso do ceo
que tí representas.

VI

Gaiteiro das verbas,
non me rindo.
Os intervalos da distancia,
quilómetros de paisaxes esmeralda,
son sinxelas notas de paso,
para inquirir o leitmotiv.
Arrimarei no atlas
as antípodas
para poder bailar contigo
con pés soñadores
muiñeiras punteadas,
ribeiranas,
mazurcas,
sacando eu os puntos
coa intensidade dos versos do teu *Amor de Tango*
até a vitoria.

Non é unha ópera wagneirana:
Tristán e Isolda
(sen Liebestod).
Non. É moito máis doado.
Non temos os Aneis do Nibelungo,
Mais si a unión inmorrente.

Lanzarémonos de cabeza,
sen naufraxios
porque nadar os dous ben sabemos
pra sentir o verde das fragas do Eume,

o río que nos leva cara a-mar,
nas augas de intres fugaces do Cronos
camiño á dozura do principio de dualidade
da maxia das ondas de De Broglie.

VII

Envolveunos a poesía, a terra e o mar,
mentres tiñamos unha infinita loucura,
desexo nunha noite de estrelas fugaces...

Xa non hai bágoas de San Lourenzo,
só a ledicia de compartir os anceios na Xunqueira.

O arrecendo á herba de namorar veu a nós de contado
e volvemos vernos en sucesivas ocasións.
Sentímonos moi perto na distancia,
porque temos a esencia
de dous corpos espidos apaixonados
e o alento dos corazóns cravados nunha frecha,
xa que esencialmente,
nos amamos.
Fundamos así,
as foulas da nosa analoxía mariñeira
cun as de guía
e imos vogando
coa forza das mareas
e o ímpeto do amor
cara á nosa travesía un a carón doutra.

VIII

Cóntame contos vellos de alén mar;
lévame á viaxe
inzada de mañanciñas frescas na túa pel exquisita
para dar-me folgos en cada combate.

Marmúrame versos onde afirmen que aínda hai un
espertar
unha roxa alborada,
perante a barbarie deste mundo,
un pobo gherrilleiro resistindo fronte o imperialismo,
digo Cuba, digo Palestina, digo Galiza.
Viaxaremos nas brigadas, camarada,
ofrecendo as mans abertas
e o pouco que podemos dar,
o corazón e o noso sangue fervendo.

Alquimista,
condúceme ao túnel
onde hai luz á saída,

á quimera do noso idealismo.
Os puntos de fuga
polos que paga a pena loitar xuntos
vense máis perto,
aínda que estean no infinito.

Choutamos por enriba do infortunio,
valentes,
mentres rola o vento en contra,
sen demoucar bágoas,
para procurar tanxer o firmamento
Coa forza dos puños ergueitos
do noso devir.

IX

A marea pode definirse como o movemento periódico de ascenso e descenso das augas do mar causado pola forza da atracción do Sol e da Lúa.

Maréame vivir entre a pre-amar, a baixamar e a marea libre. Esta pode estar morta. Pero por sorte, vivo nun areal moi grande, con mareas vivas, onde, no fondo, cada gran achega unha morea. No Morrazo estamos afeitos a camiñar entre as areas movedizas. E como pobo mariñeiro que somos, non afundimos. Axúdanos o vento ávrego, que moldea a nosa paisaxe transportando a area dun lugar a outro. Vivencias. Sempre en movemento. Xamais acougarei. As vagas balancéanme.

Mais gustaríame ficar queda un intre, pechar os ollos na praia e deixarme levar polo son da espuma ao bater coas rochas, sentir a brisa e a salitre, xunto cos teus brazos enredados no meu corpo nu como pólas podadas nun pomar imaxinario. Tentacións...

Ti dis que non sabes dos areais nudistas. Que se lle vai facer, se es un labrego de terra dentro! Tampouco sabes das cunchas. A min gústame escollelas para que me dean sorte no cruce de camiños.

Amámonos.

Non sei alén da loucura de nós xuntos sen nós.

A profundidade deste océano abranguerá até aí, no corazón da terra..

Non sei
se viaxando nunha burbulla
ficarei de pedra
como unha nena aprendendo
que a vida é así.

Utopía.

Con algúns requilorios,
a náufraga doutroa

chegará a Ons,
coa maré turquesa que me ofrecía miña nai
xogando cos minerais da sorte
e agora atopeina.
Volvo logo
á terra fértil,
á túa beira.

O tempo voa no ceo da Guarda ao teu carón,
vibrando e enredándonos nas silveiras do monte Aloia,
atados de amor para sempre,
fundíndonos na dozura da pel
e a paixón carnal e primitiva baixo a natureza.
Verdes paxariños cantarán e faremos unha festa da vida.

X

Esquézome xa da gaiola deste mundo,
dos pisotóns capitalistas,
dos que cruzaron o río Lethes e non lembran o amor,
as raíces, a saudade, a terra.

Vou viaxando no tempo,
ollo agora paisaxes da cor da herba fresca
arredor de min.

Evádome das lendas,
da rosa dos ventos,
da encrucillada,
dos eróticos sentidos sentimentos doutroa,
do remuíño do niño do corvo que pasou polas miñas
pernas,
do mariñeiro que me deu a man e colleu o brazo.

Teño amizades de augas transparentes,
seguindo o río da Fraga.
Sigo soñando con carballeiras inmensas inzadas de
xente comprometida.

Nós vivimos entre atmosferas cambiantes,
entre as covas e as cavernas

Alba Méndez

e as engurras da forza dos maiores.
O vendaval non pode co ímpeto da nosa xente.
Isto é a terra dos castros.

Son mestra das ondas no mar da operación
“desprestige”,
xogo coas nenas ao xadrez e ensínolle estratexias pícaras
para ir medrando paseniño.

Sigo estudando de vagariño...
Ás carreiras non se debe andar.
Fica a vida laboral pola que nos fan loitar..

Remataron os saloucos dos salgueiros.
Vou saboreando a vida aos poucos.
Continúa o arrecendo á herba de namorar
sobor o sol nacente.

E teño que conformarme
con mirar as estrelas
desde a terra.
Malia que me pese,
os humanos somos seres torpes
e non podemos voar
coma nós quixeramos.

Sétimo andar, poesía alén

ALBERTE MOMÁN

Ferrol, 1976

I

queremos paz
se cinguimos os pasos
como obriga
a toda realidade práctica

queremos paz
se renunciámos a nós
ao ti e máis eu
que por vontade propia
decidimos perdernos polas congostras de Hío
e volver
sobre nós
e con nós ao mundo todo
con pé firme

que decidimos non esquecer
e figurar nesta nosa historia
que é a de todo un pobo

SERMOS UN

II

queremos paz
si
 certamente
cun ansia dificilmente superable

queremos
como a nós
xuntos
unha historia diversa
na que ti
 eu
non sexamos máis que unha ínfima parte

alén
a pluralidade
a diversidade de sermos tamén un
eternamente negado
mais en paz
 consigo mesmo

sen as fronteiras marcadas
para delimitar a nosa paz
con nós
 entre nós
e para sempre
abertos ao mundo

III

volvo sobre ambos
a negación de toda obriga
fóra da propia vontade

IV

a paz como renuncia
amor
como deixar de sermos
nós
e o sentimento que nos acompaña

V

a paz como obriga
meu ben
perdidos nas realidades prácticas
dun mundo que non escollemos
inmutable
sen posibilidade de cambio

no que sermos escravos
alén dos propios anceios como entidade
colectivo
país
terra
pobo

mil nomes para un mesmo xeito de vérmonos
incluso dende a distancia
entre ambos
candos as circunstancias
que tamén somos nós
obrigan

e con todo
seguirmos xuntos
porque *xuntos* ten un significado meirande
do que un nós
 ti e máis eu
nun só corpo

VI

verco as palabras para ti
para unha paz que non chega
para o futuro
o pasado na memoria inmorrente
baixo os piñeirais de Cangas
sobre as pedras
 firmemente afincadas na historia
os cantís de Fisterra
o mar do Barbanza
 dende Aguiño a Rianxo
tamén o valo de Manselle
e Padrón

sigó cara o norte
e véxome na miña casa natal
rodeado de mar
e a brétema do desacougo
por unha paz
 que se tingue de vermello
en defensa do nós
amor
que significamos
 terra fértil
un aroma briófito
cargado de humidades

VII

e queremos paz
sen finximentos
camiñando de fronte cara as disputas
disipando problemas
tensións
a ira que se soubo sempre intocable

por nós
 semente de vencer
de cara un futuro
 noso
 en nós
sen as fronteiras dos que se saben xustos
e falan da xustiza como norma
vinganza
odio
ou sinxelamente cómplices
escravos da realidade
 até hoxe
inmutable

VIII

en nós
 todas
para nós
 todas

IX

en ti que sabes amar
e amas
efectivamente
en min que sigo os teus pasos
ollando dende a distancia
para non perder nin o máis mínimo movemento
aceno que ofrecer ao tempo
noso
neste noso lugar
espazo infindo e *ad infinitum*

X

descanso xa
despois da confesión
que dirán irreverente

descanso
dando sentido a esta irrealidade
nosa
amor
que sabemos posible
que faremos posible

Sétimo andar, poesía alén

MARÍA N. SOUTELO

A Estrada, 1982

NA CIDADE

Porque así, quizais, é como comezan as historias das cidades...

*"(...) por eso he decidido ayudarte a existir
aunque sea llamándote ciudad en que no existo
así sencillamente ya que existís en mí
he decidido que me esperes viva
y he resuelto vivir para habitarte".*

De "Ciudad en que no existo", Mario Benedetti

0. a caída

a cidade escondíase
na garante
dos seus vicios

e

non puido haber
berros
nin dor nin súplica.

chegou o tempo.

a sombra terrible dos titáns
agardaba para
devorar os corpos inermes
polas calexas

con ansia de séculos.

fóronse apagando
de a pouco

as luces
e as fogueiras todas.

a cidade
caeu.

1. o inicio

nunca se pensara
nun destino manifesto para a cidade.

simplemente
abriuse fresca como unha granada
madura
no medio do baldío

respirou fondo

e comezou a latexar.

2. as mulleres

na cidade
as mulleres de pernas
brancas
comían cereixas

e contaban os matices de todo o verde.

recitaban poemas
absurdos
que falaban sobre a lúa.

medían
a distancia entre amar
e as súas dedas.
pasaban as horas
facendo encaixes de bolillos
e madeixas de brión
con que adornaban o seu cabelo alourado

e debullaban ervellas
no colo da súa saia mentres
os nenos durmían.

3. as portas

para cada porta
[da cidade]
tecéranse coroas
de dente de león
passiflora
e rododendro.

as mulleres cosían
unha a unha
as flores
en pólas elásticas
de mirto.

4. a idiosincrasia

Non había

hora da nostalxia.

Nin a verba
soidade.

5. os homes

os homes chegaron

entre as pólas encrechadas
dos sabugueiros.

as vaxinas
das mulleres,
dolorosas e fragrantas,
abríronse
e sangraron mel.

6. a incerteza

á cidade
bailábanlle os dentes
dentro da boca
entre respiración e respiración

mentres
as mulleres
acariñaban
co polgar
a circunferencia imperfecta
nos seus embigos
sobre o útero farto

e

choraban

mares de primulas
de tule e papel maché.

7. o cambio

parecía vir a noite
[sobre a cidade].

nos cabelos
como ouro cardado
das mulleres

pousábase a cinsa

que revoaba triste.

ulíase a guerra
as árbores queimadas
os limóns fendidos en sete

un aire que deixou
de traer o seu encantamento
soluble
ás foxas nasais da cidade.

8. os muros

foi necesario
levantar os muros
[arredor da cidade].

e facelo resultou tan doloroso
como o máis difícil dos partos.

as mulleres foron retorcendo os seus iris
en ollos brillantes de oso ártico
e cuspián
inxurias
moéndoas nas bocas entreabertas.

os nenos xogaban á pita-cega
sobre a croa aínda
denuda.

9. os aromas

as mans das mulleres
arrecendían a sidra nova
fervendo nos lagares
e a tona de laranxa

cando nadaban
no manancial
e bicaban os seus labios moles
sen reparo

e rían escandalosas

nalgunhas tardiñas
mornas
do mes de agosto.

10. a enfermidade

se algunha muller
caía en febres

as demais
facían quendas
para velala

no decorrer do día e da noite

mudaban os lenzos suados do seu leito

refrescaban de contino con panos de auga fría
a súa fronte.

11. o agoiro

porque a auga
adquirira
a textura leitosa

dos ollos das vacas sacrificadas

e xa non prendían
pingas de bruma
nas patas lixeiras
dos cabaliños do demo.

12. o colapso

e abríanlle-los ventres.

as formigas negras
eran regueiros infinitos na carne morta,
descendendo de vagariño
polas meixelas azuladas

trenzadas de veas
dos nenos.

as bocas abertas
os brazos ríxidos
os ollos cristalinos como bólas de vidro de cores
nos que se reflectía

o terrible sol

do ceo despojado
daquel día.

Sétimo andar, poesía alén

MANOLO PIPAS

Coia-Vigo, 1968

unha casa pumariña

unha casa con xardin
un xardin coa sua escola
unha escola pra xogar
pra xogar todos e todas

unha casa unha escola
unha escola diferente
diferente a relacion
a relacion entre a xente

unha casa con xardin
con xardin e invernadoiro
invernadoiro con plantas
plantas-nenos cos seus xogos

unha escola pra xogar
pra xogar e aprender
aprender ai tantas cousas
tantas cousas ai que ben

o xardin o invernadoiro
unha casa unha casaña
as cativas e pequenos
unha casa pumariña

os titeres de redondela

once anos nada menos / titeres en redondela
alegría pros pequenos / que non perden esta festa

tanxarina na xunqueira / é o grupo anfitrión
nas prazas e na alameda / once anos de paixóns

este trio trae a ría / titeres de medio mundo
historias de fantasía / dun pasado ben profundo

*toca o tan tan tanxarina
abre o telón a cortina*

titeres e marionettes / circo poético e danzas
músicas e monicreques / liliput e un fantasma

os dez dedos xa sumaba / o cartel titiriteiro
as dúas mans completadas / xa dan paso a outro deseño

*toca o tan tan tanxarina
abre o telón a cortina*

van dentro dun castromil / os dez anos e monecos
no remolque está a sorrir / e seu irmán máis pequeno

titeres que gran regalo / redondela e tanxarina
o festival once anos / pecha e abre a cortina

*tanxarina aí tan tan
ti non nos podes faltar*

vella e abandonada panificadora

vella e abandonada panificadora
entre o castro e o casco vello
o inmenso forno que amasou pan
que amasou vidas e soños da comunidade
vella e abandonada panificadora
sempre ollando para o tamen golpeado mar
edificio espacio esporadico dalgun sen teito
dalgunha esmoleira dalgun corpo abandonado

vella e abandonada panificadora
entre o casco vello e o monte castro
paredes que chamaron polos grafiteiros
e outras mais altas que chaman a escalada
vella e abandonada panificadora
irmán da fabrica de massó e tantos outros
templos modernos da arquitectura civil
que foron derrubados pola sen razon

vella e abandonada panificadora
entre a cova dos ratos e o noxento concello
agora amasando fantasmas e propostas
e outros sempre amasando especulacion
vella e abandonada panificadora
as paredes os patios as sas os silos
e a cheminea espacios que cecais chamaron
a unha okupacion social do edificio

*e en maio do 2007 houbo nesta construcion
unha reclamacion publica do espacio
por persoas de diversos centros sociais do pais
e foron botados pola amable policia
baixo a ameaza dun brutal desaloxo
e seguiron o encontro noutro espacio
con mui pouca repercusion publica*

vella e abandonada
e golpeada vella panificadora

massó e os saqueos

na outra beira desta lingua de mar
en cangas divisase a fabrica de massó
a vella construcion e a súa torre
como unha torre civil como un templo
un templo do recente pasado
de traballo de riquezas e saqueos

a abandonada fabrica de massó
a cheminea e as outras construccions
cangas massó a terra o mar e a memoria
agora victimas de mais grandes saqueos
e baixo aos peiraos e collo o barco
o privado pero colectivo transporte
e ollo as desfeitas do corredor do morrazo
os recheos as fabricas os portos deportivos
os montes quemados e pelados
e tantas e tantas batallas que perdimos
e ollo para atras de rande a toralla
e mellor non sigo non sigo

no salgueirón de cangas o recheo avanza e avanza
como unha lingua de escombros e destrucion
que trouxeron os camions que pisaron e pisan
os escombros da legalidade e as nosas vidas

na praia a poucos metros de nos
uns poucos corpos na area como autistas
e ao pe da cheminea apaño unhas moras
dunhas silveiras que teñen mais vida
que eses conflictivos e violentos pikoletos
e despídome dos compañeiros do foro social
das compas de galiza non se vende
e dos dous unicos mariñeiros que chegaron

hoxe perdimos outra batalla por massó
e imos coller o colectivo barco
e a vella cheminea da fabrica de cangas
mandanos unha forte aperta
para a cheminea da panificadora de vigo

mañan uns poucos repetirán
e outras coma hoxe nos
virán a dar un pequeno apoio

a pedra e as chozas

a pedra e as chozas / camiñan parellas
casas e muiños / e os muros das leiras
pontes e cruceiros / que che dan o paso
terra do granito / de duros paisanos
pedras lavadeiros / cantas escaleiras
tamen os canastros / coas suas cobertas
casas que se caen / agora se arranxan
o vello granito / que nunca descansa

*as chozas e a pedra
antes e agora
camiñan parellas*

darredor da casa / vai un empedrado
as vellas sopenas / baixo os nosos pasos
pedra ben feitiña / cadrada sopena
ti ben que nos dabas / unha boa mesa
unha estraña pedra / vai facer un banco
parece un menhir / alguén dixo un falo
estas dúas pedras / non son indultadas
que segue o empedrado / darredor da casa

*as chozas e a pedra
antes e agora
camiñan parellas*

entre unhas silveiras / foron ocupadas
duas boas pedras / por unha lagarta
a toba o reptil / non conservará
estas dúas lousas / seguen a empedrar
algunhas visitas / as chozas chegaron
viven na cidade / camiñan pro campo
ai ecoloxía / ai permacultura
uns poucos camiños / que van coa lua
tolo mes de abril / de sol e poalla
hoxe van uns versos / os corpos descansan

*as chozas e a pedra
antes e agora
camiñan parellas*

a outro olmo seco

entre as casas de chere hai un grandote olmo seco
tan vello como a aldea que cecais se foi morrendo
cando marcharon os últimos
poboadores destes cerros

e co tempo a estas casas se lles caen as cobertas
e o olmo seco que perde as polas finas e a casca
pero o peto carpinteiro
tamen gusta esta madeira

alguns olmos sempre tiña cada aldea deste val
e de lonxe xa descubren as xentes ao camiñar
polos olmos estes pobos
e xuntos gañando o ar

e ate chere que chegaron camiñantes e olladas
e o tronco deste olmo seco que se enche de palabras
dun poeta de outro tempo
que a lupe as veces graba

e as noites de lua chea neste tan revoltó maio
a sombra deste olmo seco que cecais feriu un raio
vai provocando outros versos
duns alumnos de machado

vento do pobo

vento do pobo ai vento
labrego e pastor amigo
entre romance e soneto
o teu trino

vento poeta do pobo
voz de trigais e olivos
susurro de pan e cebola
o meniño

vento do pobo poeta
entre bandeiras e himnos
mais a terra é unha soa
o destino

vento do pobo miguel
co teu traxico camiño
o campo a guerra a prision
sen sentido

vento do pobo poeta
as ausencias os suspiros
os golpes de tantos lados
eu contigo

vento miguel hernandez
o teu tempo meu amigo
entre poema e cancion
segue vivo

poema guitarra e voz

trovador veterano este paco
de triste figura bo compañeiro
ai sempre el vestido de negro
un home a unha guitarra pegado

poema guitarra e voz
memoria

paco ibañez cancion republicana
pioneiro mestre exilio e regreso
ai sempre ti vestido de negro
pero con todas as cores da palabra

poema guitarra e voz
historia

cancion que non pode volver atras
vellos e novos poetas no camiño
ai sempre ti de negro vestido
cantor agora e sempre a galopar

poema guitarra e voz
memoria

voz de costa e campina

cantigas do bem querer
trae a rapaza da lira
do nordeste do brasil
socorrinha

cantigas filhas da terra
alegria e dor en rimas
lonxe e perto tudo e nada
tuas e minhas

e traes cantigas de amigo
que son tonadas mestizas
entre as augas que nos unen
ai mendinha

cores do atlantico traes
nova voz das nosas rias
socorro lira con sambas
e valsinhas

son cores do bem querer
rimas da tua campina
do nordeste do brasil
socorrinha

dezasete de maio

dia das letras galegas
letras galegas
galegas
ai novoneyra

dia das letras galegas
dia das letras
dia
ai rosalia

entre a costa e as serras
entre rosalia e novoneyra
entre os eidos e follas novas
a matria que se nos nega

dia das letras
dezasete de maio
todos os dias dezasete
e maíos todo o ano

o galego a nosa lingua
a fala é a nosa casa
as cores da cada frase
os acentos das palabras

para a loita este dia
ai tan cheo de mentiras
todos os dias en galego
e mais nada e nada menos

Sétimo andar, poesía alén

RAMIRO VIDAL

Ferrol, 1973

Desde a minha mediocridade, mas também
Desde o meu ardor militante
Tam sincero como real é a dor das feridas de guerra
Que a experiência me outorga

Declaro-me habitante desta aldeia resistente
Deste núcleo irreductível

Confesso o inorme prazer que me ocasiona
A estranha insolência de escrever em galego

Nom o fago para salvar umha língua,
Fago-o para que os tanques e os bulldozers
Nom derrubem aquela casa em Palestina

Nom o fago para salvar umha cultura,
Fago-o para que o degelo da Antártida se detenha

Nom o fago para resgatar a memória dos meus antergos,
Fago-o para acabar com a desflorestaçom da Amazonia

Nom o fago para libertar Galiza,
Fago-o por Cuba livre e socialista, para que os ianques
saíam de Guantánamo, para deter as matanças de
baleas e de focas, pola independência do Saara, para
que os militares nom matem a democracia em
Latinoamérica, para derrubar os muros da vergonha e
os arames farpados da infâmia...

...nom paga a pena continuar. O único que poido dizer,
eu, poeta popular sem prémios, que nom está presente
em colecçom nengumha, que nom frequenta tertúlias,
que nom é entrevistado na imprensa, eu, irrelevante,
minoritário, desconhecido, discreto

é que escrevo em galego porque sou internacionalista, e
porque se eu obedecer os ditados daqueles que
proclamam a inutilidade da minha resistência
contribuirei para que outras resistências perdam
sentido.

Caminho por vós, veias daquele clamor
Rios de revoluçom latente
Na épica de cada gesto
Na emoçom de cada golpe

Inclino-me ante a dignidade dessas linhas de história recente
Conmovo-me na lembrança daquelas lapas

Cada linha escrita na batalha, fica gravada nas pedras e no
asfalto
Cicatrices de orgulho de classe
Fervor do vermelho sonho

Caminho por vós e respiro
Aquele cançom de guerra
Essa que marca o passo
Dos que vam lutar

Nos teus recunchos e paredes
Está a memória dos combates e as geraçons

...a confiança, essa grande fórmula,
empacotada em técnicas de marketing
esse produto, ou regra aritmética,
ou composto químico
redentor de um estado mental da psicologia colectiva,

a confiança, factor de álgebra que expulsará a esse
intruso maligno,
essa jogada de quadro preto
organizada por um movimento popular de desenho

a confiança, essa arma ou ideia força ou estado ideal
que nom te inteiras, que um monstro póvoa a tua
mente
que a ideologia te condiciona
e que és parte do problema
porque nom tens umha soluçom

que nom me contes o teu problema, que me deas umha
soluçom,
e ante tudo confiança,
muito feeling

buen rollo, tio
numha porta, os anti-distúrbios
e na outra, Pau Gasol e Buenafuente injectando falsa
consciência necessária
tu escolhes o caminho

formas parte do problema, todos na mesma nave, ainda que
isso nom exclui embargos e expedientes de regulamento de
emprego
nom te queixes, nom protestes, nom te manifestes,
que formas parte do problema
“que esto sólo lo arreglamos entre todos”

ou arranjas ou te deixas arranjar,
porque se pensavas numha revoluçom
já che indicamos nós como a podes fazer

Caminhamos pola corda fraca deste universo flexível de episódios
dinâmicos

Somos números, vivemos comprimidos em estatísticas

Políticos, tecnocratas e jornalistas

Jogam um fatídico chinchimone com as nossas vidas

A minha biografia é um resultado bursátil e toda componente
humana

É impertinentemente acessória

Pois nos templos do liberalismo

O conceito justiça é blasfémia

O chamado patriótico à comunhom

Para o batalhom da massa obediente

É um emprazamento ao campo de batalha

Há que neutralizar a um demo que o invade tudo e que nom se vê

Que é pecado formular

Longe dos traços

Que a litúrgia dos números nos proporciona

O salvífico fetiche anulador da crítica

Obrará o milagre

De resistirmos a outra revolução

A prerrogativa da difamação no diagnóstico do inimigo

Da anulação do discurso, das intenções, da identidade

Essa constante, esse bucle, esse suplício

Da mentira programada

Do insulto sem emenda nem resposta possível

A caracterização como verdade total

Feita dogma

Feita argumento em si próprio

Aniquiladora brutal do debate

“Yo soy apolítico, pero Cuba es una dictadura”

“Yo soy apolítico, pero a Fidel había que matarlo”

“Yo soy apolítico, pero en Cuba se mueren de hambre”

“Yo soy apolítico, pero en Cuba se prostituyen por una braga”

Esse inquilino na tua consciência age como resorte animal

A reacção robotizada esconjuradora da tumorosa realidade
incómoda

A reconfortante vacina contra a alteração do equilíbrio da fé

No médio do Caribe, um anaco de terra como insultante

evidência de

Que fora das lógicas do desenvolvimento capitalista é possível

resistir e mesmo reinventar ao ser humano

Em todo o mundo, o perigo permanente da simpatia
professada por milhões de indivíduos que vivem realidades
diametralmente diferentes, infinitamente diversas

E como alarmante manifestação impúdica
A refutação permanente do axioma intocável
O colapso da autoridade
Nas tendências de opinião.

Neste bar , envolto por um blues ençoufado de vinilo ferido
Navego as ondas do álcool mais infame
Alheio ao excelente comportamento dos mercados
Onde se respira optimismo
E onde se alcançaram máximos históricos

Deve ser que tanto ao meu fígado
Como ao meu caseiro
Como ao patrom que me explorava até há três dias
Lhes importa um caralho o índice Nasdaq,
O índice Nikkei
E o índice Down – Jones

Os feirantes do hórreo andam a consensuar soberanias
financeiras
Eu encalhei nesta paragem de naufragos da noite
A minha cadência fatal está perpetuada
Como a mais desgarrada das vozes atrapadas
Nos vetustos discos deste furado

Este balcom é umha táboa no meio da galerna
Essa jungla de fume e chuvia

Monstro cruel que acorda lastimeiro
Tras a trágica e fria noite

Juntarei esta madrugada de licor enfermo
Com a manhã operária e marinheira
De donuts regado com bagaço e café com leite

Se calhar os lamentos do vinilo
Se fundam num impasse imperceptível
Como o primeiro sabre de Apolo sobre o manto da noite
Com as ruidosas piadas sobre futebol
Ou o comentário político trivial e nom por isso menos
homologado
Ou os rumores de umha nova micro-batalha contra o
patronato

Sem dúvida
Numha linha extraviada das leis históricas
Ficou escrito que estamos condenados
A agüentar as mediocridades
Dos que se autoproclamam líderes naturais
Das nossas luitas

A atormentada paciência do operário
Perante quem quer escrever a crónica das suas desventuras
Essa dor vital
E a certeza da traiçom

Porquê esta feira das vaidades,
Porquê esta ópera bufa?
Porquê a álgebra absurda
Desta absurda dialéctica?

A poalha pune a demorada exhibiçom teórica
A ira solitária estrela-se violentamente contra as paredes
O desconcerto planeja em reviravoltas vertiginosas sobre as
nossas cabeças

O futuro é umha sinistra gaivota que ri na esquina mais
desapercibida da manhã

E o guiom vai transcorrendo, fatal
Num devalo difusso e aterrador

Que o pano caia sem fazer muito balbúrdio
E que o tempo leve o dia de hoje ao esquecimento

Quando um passa a ser mera moeda de câmbio
E perde a sua condiçom de pessoa
A frialdade do vazio absoluto
Albisca-se prometedora

Seis metros de queda livre
A angústia dos minutos precedentes
E a trajectória fatal

...e depois nada
o resto nom é assunto teu.

Precipitar o final,
Porque o resto da tua história nem paga a pena conhecê-la
Porque apenas se trata de forçar a descida
Numha gráfica soluçom final
Redentora
Oportuna

O frio da manhã fai honor à despedida
Acompanha o final perfeito
Esse no que nada sugire
Que deixes alguma cousa atrás que pague a pena

E a ria brava é um monstro famento
Fero e pestilente
Que te engolirá com umha violência implacável

...e o umbral é questom de um instante escasso;
apenas salta e esquece.

Tu nom és o teu entorno
Nom és as tuas circunstâncias
Nom és as tuas obras
Tu és um balanço de resultados

Tudo em ti é quantificável
Traduzível a dinheiro
O teu tempo é dinheiro
A tua força é dinheiro
A tua liberdade é dinheiro
A tua saúde é dinheiro

As tuas emoçons som dinheiro
As tuas necessidades som dinheiro
Os teus desejos som dinheiro
As tuas virtudes som dinheiro

Produzes dinheiro
Gastas dinheiro
Desejas dinheiro
Necessitas dinheiro

E os que fabricam dinheiro
Um dia digerom-lhe aos que movem esta máquina infernal
Que os que armazenam dinheiro

Necessitavam dinheiro
Para poder continuar guardando o dinheiro
E os que produzem o dinheiro
Que fam os que fabricam dinheiro
Nom perdam todo o seu dinheiro

Em resumo, a cambio de seguir armazenando o dinheiro, mais
dinheiro
Porque se dá a circunstância de que precisamente perderam
dinheiro
Um dinheiro que é dos donos do dinheiro,
Que em teoria é dos que produzem dinheiro
Ainda que o negócio está no dinheiro dos que tenham ainda mais
dinheiro,
Que a esses nom se lhes pediu dinheiro

Ainda que a ti se che pedira dinheiro para ajudar a esses que
guardam o dinheiro
(o dos que tenham mais dinheiro e o dos que tenham menos
dinheiro)
se nom tens dinheiro para pagar o teu carro ficas sem carro
e se nom tens dinheiro para pagar a tua casa ficas sem casa

...afinal, tudo questom de dinheiro.
Pois isto é o capitalismo.

Miguel Ángel Alonso Diz	7
Ana Cibeira	23
Rosa Enríquez	29
Alfonso Láuzara	39
Alba Méndez	51
Alberte Momán	71
María N. Soutelo	81
Manolo Pipas	95
Ramiro Vidal	115

